

HET GEBROKEN VAASJE ~ DOOR

MARIA-LAARMAN

NIJKERK · G. F. CALLENBACH.

„Ja, ik ben er zeker van, niemand anders kan het gedaan hebben. blz. 12

HET GEBROKEN VAASJE

DOOR

MARIA LAARMAN

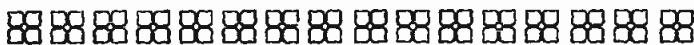

TWEEDE DRUK

NIJKERK — G. F. CALLENBACH

Ida, het tienjarig dochtertje van mevrouw Hooge, kwam uit de school tehuis. Een paar vriendinnetjes vergezelden haar tot aan de deur van haar woning, waar ze met een vroolijk »dag Ida« afscheid van haar namen.

Ida wipte vlug de hooge stoep op en schelde aan. Aaltje, de meid, deed haar open. Deze beantwoordde niet onvriendelijk Ida's groet, maar spoedde zich toen weder naar de keuken. Ze had het op dit uur druk met de kokerij.

Ida ontdeed zich van hoed en manteltje en hing ze beide aan den kapstok in de gang. Toen liep ze vlug de trap op, regelrecht naar haar moeders kamer. Zij klopte aan, maar kreeg geen antwoord. Daarop opende ze de deur en zag de kamer rond. »Hè,« zei ze zacht, »mama is uit, hoe vervelend !«

't Was een gezellige kamer, die van mevrouw Hooge. De vloer was bedekt met een fraai kleed en de, met effen behangsel, bekleede wanden waren met verscheidene schoone schilderijen versierd. Er hing ook een portret in olieverf van een heer in uniform. Het was het portret van Ida's vader, dien zij eigenlijk nooit goed had gekend, want ze was nog erg klein toen hij stierf. Op den schoorsteenmantel, op de kast

en op een klein tafeltje prijkten allerlei voorwerpen van kunst en smaak.

»Hoe vervelend,« herhaalde Ida, »dat mama nu uit is, ik had haar zoo graag dadelijk verteld, wat 'n hooge cijfers ik voor mijn opstel heb gehad.« Maar daar viel Ida's oog op Mimi, de poes, die op de vensterbank zat en, van haar middagslaapje ontwaakt, zich vadsig uitrekte.

»Wel Mimi,« zei Ida, terwijl ze poes streefde, »wat doe je hier in mama's kamer? dat mag je immers niet? hoe ben je er in gekomen?«

Poes' eenig antwoord was een zacht gespin, terwijl ze Ida »koppetjes« gaf.

»Ja, ja, je bent een lief, vriendelijk poesje hoor! Kom, laten wij nu eens prettig spelen!« En ze zette poes op den grond. Poes was nog jong en, nu ze pas zoo'n heerlijk tukje had gedaan, had ze wel lust een beetje te stoeien. En daar begon het spelletje. Ida rende de kamer rond. wat zoo recht prettig ging, want het dikke tapijt verdoofde den klank van haar voetstappen. Poes holde haar achterna, trok aan haar rokken en sprong telkens op haar schouder. Zoo ging het een poosje voort, toen opeens poes van Ida's schouder af, midden op het tafeltje sprong, dat vol met snuisterijen stond. Ida schrok geweldig, ze gaf poes een tik en zette haar ijlings op den grond. Alles lag het onderst boven. O, als er maar niets gebroken was! Mama zou zoo boos zijn, te meer wijl mama, zooals Ida wel wist, niet gaarne had dat zij met poes in haar kamer speelde. Ida zette alles weer recht op z'n plaats; alles was gelukkig nog heel. O neen, één ding was er toch stuk; hoe jammer,

juist dat mooie terra-cotta vaasje, waarop mama zoo gesteld was, omdat ze het van een vriendin gekregen had, die kort daarop gestorven was. Och hé! hoe akelig, dat het juist dit meest zijn! 't Was bij den hals afgebroken. Kijk, zóó had het gezeten. Als ze het er stijf op drukte, kon je niet eens zien dat het stuk was. Ze zou het zóó maar neerzetten, dan zou mama het niet zoo dadelijk merken.

Maar Ida had nu verder geen plezier meer om met poes te spelen.

»Foei! ondeugende kat, 't is jou schuld!« zei ze, en joeg poes de deur uit, en Ida verliet ook stil mama's kamer en ging naar de huiskamer, waar ze, in de vensterbank gezeten, de thuiskomst van hare moeder afwachtte.

Dien avond kwam mevrouw Hooge niet meer op haar eigen kamer, en bemerkte van het ongeluk niets. Toen Ida naar bed was, kreeg mevrouw Hooge bezoek van de zuster van haar overleden vriendin. Ze spraken veel over de overledene en toen mevrouw Hooge, die altijd vroeg opstond, den volgenden morgen uit haar slaapvertrek in haar zitkamer kwam, dacht ze nog eens aan het bezoek van den vorigen avond, en viel haar oog als vanzelf op het mooie terra-cotta vaasje, dat de lieve overledene met eigen hand beschilderd had. Zij nam het op, om nog eens het schilderwerk te bezien, maar wat was dat? . . . . Verschrikt staarde zij naar de twee stukken, die zij in de hand hield, en een toornige blos kleurde haar wangen. Wie had dat gedaan? Zou Ida? . . . . maar neen, 't kind is hier niet geweest, dat ik weet, en ze komt haast nooit ergens aan. Wacht, Nelly! Nelly zal het gedaan hebben, die

heeft gisteren morgen hier nog het stof afgenomen. Wat 'n streken! om 't weer zoo netjes neer te zetten. . . . Dat kind is ook al net als de rest, zoo 't schijnt; 't is 'n kruis met die meisjes! dat is nu al de derde in twee maanden tijds, en die is nu ook al weer zoo. . . . Ze zal er niet gemakkelijk afkomen, . . . maar 'k zal toch eerst Ida nog eens vragen.«

Aan het ontbijt, waar mevrouw verscheidene brieven vond, die gelezen moesten worden, dacht zij verder niet aan het gebroken vaasje, maar toen Ida haar goeden dag kwam zeggen, om naar school te gaan, vroeg mama, als in 't voorbijgaan :

»Zeg Ida, jij hebt toch dat mooie vaasje niet gebroken, dat in mijn kamer op het kleine tafeltje staat?«

»Neen mama,« antwoordde Ida; dat kon ze immers gerust zeggen, zij had het immers niet gedaan, maar poes. Toch, toen Ida de trappen afging en de deur achter zich dichttrok, was ze niet geheel gerust. In een klein hoekje van haar hart was een stil gefluister, dat zij hare moeder had moeten vertellen hoe dat vaasje stuk kwam. Had poes eigenlijk de schuld wel? Als zij niet met poes had gespeeld, was het toch zeker niet gebeurd.

Maar daar was haar vriendinnetje Cato al, die haar een eindje tegemoet kwam, en dadelijk was Ida de geschiedenis van het vaasje vergeten.

Na het ontbijt ging mevrouw Hooge naar hare kamer en trok daar aan de schel. Nelly verscheen op den drempel.

»Nelly, kom eens hier!« zei mevrouw een weinig gestreng, »weet jij daarvan?« En zij toonde haar de beide stukken van het vaasje.

»Nee mevrouw,« zei Nelly en kleurde een weinig, bij de gedachte dat mevrouw zou denken dat zij het gedaan had.

Mevrouw zag haar opmerkzaam aan en sprak :

»Nu kind, beken het maar, het is jouw werk ; wie anders zou het gedaan hebben? Je hebt gisteren morgen hier het stof afgenomen. Had je het mij maar dadelijk eerlijk gezegd, dan was het niet zoo erg geweest. 't Is nu veel erger, nu je getracht hebt mij te bedriegen, door de stukken zoo netjes op elkaâr te zetten.«

»Mevrouw,« zei Nelly nu, vast en beslist, maar toch een weinig ongeduldig ; »ik heb het niet gedaan.«

»Zoo kind, nu lieg je nog bovendien, maar ik wil niet met je redetwisten. Ga nu maar aan je werk, en eer je straks naar huis gaat, kom dan nog even bij mij. Je kunt dan in dien tusschentijd bedenken, of je schuld bekennen wilt, ja dan neen.«

Om twee uur klopte Nelly nog eens aan mevrouws kamerdeur.

»Binnen !« riep mevrouw. Nelly trad binnen.

»Nu Nelly,« zei mevrouw, »hoe is het, wil je bekennen ?«

»Mevrouw,« zei Nelly, »als ik het bekende zou ik juist liegen ; ik heb het niet gedaan.«

»Nu kind, hier is dan je geld ; je behoeft niet meer terug te komen. Als je schuld hadt bekend, had ik je vergeven. Nu kan ik je verder niet gebruiken.«

Nelly Bode was de dochter van een weduwwrouw. Zij had een paar jaar geleden haar vader verloren, en sinds had hare moeder groote moeite gehad, om voor zich en haar vier kinderen het brood te verdienen. Nelly was de oudste en toen deze op haar dertiende

jaar met een goed getuigschrift van school kwam, vond moeder dat Nelly nu maar een dienstje moest zoeken voor halve dagen, dan kon zij toch het overige van den dag haar moeder nog helpen. Nelly, die veel van werken hield en er reeds lang op gehoopt had iets te verdienen, en daardoor haar moeders zorgen een weinig te kunnen verlichten, vond moeders voorstel erg prettig, en zoo was Nelly bij mevrouw Hooge gekomen. Zij had het daar erg goed. Aaltje was niet onvriendelijk voor haar. Zij kon het heel goed met deze vinden en mevrouw was ook niet onaardig. En nu werd ze op eenmaal, om iets waar ze geen schuld aan had, uit haar dienst ontslagen. Met trage schreden wandelde Nelly naar huis. Wat zou moeder wel zeggen? O ze wist het wel, moeder zou haar gelooven; maar het geld, dat zij 's Zaterdags mee naar huis bracht, en dat zoo goed te pas kwam, zou moeder nu moeten missen, en ze zou niet gemakkelijk een anderen dienst krijgen ook, want mevrouw Hooge zou natuurlijk geen goede getuigen willen geven.

Toen Nelly de armoedige woning binnentrad, zag haar moeder dadelijk aan haar gezicht, dat er iets aan haperde.

»Kind,« zei ze, »wat zie je er ontdaan uit! Wat is er gebeurd?«

Toen viel Nelly op een stoel neêr en kwamen de lang ingehouden tranen te voorschijn, en toen ze een weinig bedaard was, vertelde ze aan haar moeder wat er was voorgevallen. Eindelijk hief zij haar betraand gelaat naar moeder op en vroeg: »Moeder, u gelooft toch, dat ik het niet gedaan heb?«

»Ja kind,« zei moeder, terwijl zij haar arm om

Nelly's schouder legde, »ja kind, ik geloof je, mevrouw heeft zich vergist. Maar Eén is er, die alles weet, en op Zijn tijd zal Hij zeker de zaak aan het licht brengen. We willen daar veel om bidden, Nelly, en niet vergeten dat er geschreven staat : »Er valt geen muschje op de aarde zonder den wil des hemelschen Vaders en ook de haren uws hoofds zijn alle geteld.«

»Ja moeder,« zei Nelly, nog snikkend ; »maar nu moet u het geld ook missen.«

»Ja kind, dat is ook wel verdrietig, maar wij zijn er tot nog toe gekomen, wij zullen er ook verder wel komen. Droog je tranen nu maar, en help mij vanmiddag eens flink met kousen stoppen.«

Nelly stond op en ging de oude, krakende trap op, die naar den zolder leidde, waar ze sliep. Zij wierp zich voor haar ledikant op de knieën en trachtte te bidden. 't Ging in 't eerst niet best. Er was in haar hart wrevel en boosheid. Ze was boos op mevrouw Hooge, die haar zoo valsch beticht had, en ais we boosheid en wrevel in ons hart hebben, kunnen wij niet goed bidden ; langzamerhand echter begon zij te bedenken, dat ook waarlijk alle schijn tegen haar was. Aaltje had haar verteld hoe mevrouw in den laatsten tijd in verscheidene meisjes teleurgesteld was ; daardoor was mevrouw nu wat ergdenkend geworden. Ze mocht niet boos op mevrouw zijn. Ze moest en ze wilde het haar vergeven, en toen hief Nelly het hoofd omhoog en bad : »Och Heer, Gij weet wie het gedaan heeft, wil mij helpen.« En toen vertelde ze eenvoudig alles aan den Heer, als een kind aan zijn vader ; en toen zij nu van haar knieën opstond, voelde ze zich veel minder verdrietig en waren voor het oogenblik

haar tranen gedroogd. Ze ging nu naar beneden. Haar moeder vroeg niet, waarom ze zoo lang was weggebleven; die begreep er alles van. Ze knikte Nelly vriendelijk toe, en deze zette zich voor 't raam en begon vlijtig kousen te stoppen.

Op zekeren Woensdagmiddag in het midden van November deed mevrouw Hooge met Ida een wandeling in het bosch. 't Weder was buitengewoon mooi voor den tijd van het jaar. Met uitzondering van de paden, die aangeveegd waren, was de grond tusschen de boomen als met een fraai bruin-rood tapijt bedekt, door de bladeren die in de laatste weken waren afgevallen. Toch waren de boomen nog niet geheel kaal. Hier en daar vertoonde zich nog een enkele tak, die zijn bladerdos nog niet geheel had afgeschud. Tusschen de boomen hing een doorzichtige nevel, die aan de boomstammen een fijne, afwisselende, groen-grijze kleur verleende. De zon, die er tusschen door speelde en, zooals de zon altijd doet, aan het geheel zulk een vroolijke, blijde, levendige tint gaf, maakte dit grijs hier en daar tot zilver en het bruin van de afgevallen bladeren hier en daar tot schitterend goud. Van tak tot tak vlogen de vinken, die hun eigenaardig gefluit lieten hooren en elkander telkens antwoord gaven.

Mevrouw Hooge had altijd een oog gehad voor natuurschoon en als zij buiten wandelde met Ida, maakte zij deze gedurig op ieder mooi plekje opmerkzaam, opdat ook Ida vroeg mocht leeren van al de schoonheden van Gods rijke schepping te genieten.

»Kijk nu eens, Ida, kind, naar het einde van deze laan! zie je hoe mooi die stammen zijn, met dien nevel

er tusschen en met die fijne bladerlooze takken? . . . .
 Maar wie komt daar aan? « zoo viel mevrouw zichzelf in de rede, » ik geloof waarlijk dat het dominee Dijkman is. «

Jawel, het was dominee Dijkman. Hij groette mevrouw Hooge en wandelde een eindje met haar op.

» Een prachtige dag vandaag, dominee! « zei mevrouw Hooge.

» Ja, buitengewoon. Hoe schoon is nu alles door dien fijnen nevel. Ik had er behoefte aan hier eens even een kijkje te nemen. 't Gebeurt mij zoo zelden dat ik er den tijd voor heb. «

» Hebt u het zoo druk? « vroeg mevrouw Hooge.

» Ja, « zei de dominee, » erg druk; veel zieken in de wijk, die bezocht moeten worden. O ja, « viel de dominee zichzelve in de rede, » goed dat ik u eens spreek, er is juist een geval in mijn wijk, waarin u eenigszins betrokken zijt. «

» Ik? « vroeg mevrouw Hooge verwonderd.

» Jawel, « zei de dominee, » u moet weten er is een arm maar fatsoenlijk gezin, bestaande uit een moeder met vier kinderen. De man is een paar jaar geleden gestorven, en sinds werkt de vrouw hard, om al die monden open te houden. 't Jongste kind is een lief meisje van drie jaar, dan zijn er nog twee jongens, van acht en tien jaar meen ik, en het oudste, een meisje, is dertien. Sinds een week is de jongste van de twee jongens erg ziek. Ik heb de moeder voorgesteld hem naar het ziekenhuis te laten brengen, maar daar wil zij niet van hooren. Maar het is niet over hem, dat ik u spreken wilde, maar wel over Nelly, het oudste meisje. De moeder vertelde mij, dat deze

een week of drie bij u in dienst is geweest en toen door u is weggezonden.«

»Ja,« zei mevrouw Hooge, »dit is ook zoo,« en daarop vertelde zij aan den dominee het voorgevallene.

»Zijt u zeker, mevrouw,« vroeg de dominee, »dat zij het gedaan heeft?«

»Ja, ik ben er zeker van, niemand anders kan het gedaan hebben. Maar als ze schuld bekent, wil ik het meisje gaarne terugnemen. Ik begrijp ook best dat het hare moeder moeilijk is, Nelly's loon te moeten missen.«

»Ja, en bovendien trekt Nelly zich het geval erg aan. 't Is een zeer gevoelig kind.«

»Nu,« zei mevrouw Hooge, die niet gemakkelijk van een eenmaal opgevatte meening was af te brengen, »laat ze schuld bekennen, dan wil ik haar gaarne alles vergeven en weër in dienst nemen.«

Ida had het geheele gesprek gehoord. Zij had een paar malen gekleurd en haar lippen hadden getrield. O, als mama het eens wist, als de dominee het eens wist, dat niet Nelly, maar zij er de schuld van was! Moest ze het niet bekennen? Maar 't was nu al zoo lang geleden, al een dag of twaalf, en nu nog moeilijker om het te zeggen dan eerst. Mama zou erg boos zijn. Mama was wel goed, maar toch ook erg streng. Nu dominee er bij was kon ze het toch in geen geval zeggen. Ze wilde nu maar wachten tot zich een goedé gelegenheid voordeed. Van het verdere gesprek tusschen mama en den dominee hoorde Ida niets meer. Ze waren nu aan den ingang van het bosch gekomen, en de dominee nam afscheid en spoedde zich huiswaarts.

Ds. Dijkman had de heerlijke gewoonte, om alle dingen, die in zijn herderlijk leven voorkwamen, met den Heer te bespreken, ook de eenvoudigste, en zoo gedacht hij ook aan Nelly en bad dat de Heer, als Nelly, zooals hij geloofde, onschuldig was, den schuldige wilde aanwijzen.

Mevrouw Hooge en Ida gingen met de tram naar huis. Thuis gekomen vond mevrouw er een paar vriendinnen die bleven eten, en 's avonds ging Ida naar een kindertijje, zoodat zij hare mama niet meer alleen kon spreken. Maar de gedachte aan Nelly en het gebroken vaasje wilde Ida maar niet loslaten. Die gedachte drong zich telkens tusschen alle andere gedachten in ; 's avonds op het partijje ook. Ze had gedacht dat ze het daar wel vergeten zou, maar dat was niet zoo. Wat was de mevrouw, bij wie het partijje gegeven werd, hartelijk voor haar en al de meisjes ook. O, a's ze eens wisten hoe slecht ze was ! Soms had Ida, te midden van de grootste pret, wel in tranen kunnen uitbarsten, maar dan zouden ze allen vragen wat haar scheelde ; daarom hield ze zich goed en groot en deed maar alsof er niets was. Wat duurde die avond haar lang !

Toen Ida thuis kwam, was mama's visite nog niet weg.

»Wel,« zei mama, toen Ida haar een kus gaf, »heb je plezier gehad ?«

»Ja mama,« zei Ida, en trachtte het zoo opgewekt mogelijk te zeggen.

»Da's goed kind, maar nu naar bed. Aaltje zal je wel helpen.«

Maar Ida kon niet slapen. Altijd en altijd weer dezelfde gedachte. Ze woelde heen en weer en wist

geen raad met zichzelf. Ze hoorde hoe mama de bezoeksters uitliet en een kwartiertje later boven kwam. Zou ze het nu zeggen? Haar hart begon sneller te kloppen. Neen, och neen, nu niet, dan morgenochtend maar.

Mama kwam zacht de kamer in. Ida hield zich alsof ze sliep. Mama bukte zich en drukte een kus op haar voorhoofd en ging zacht weer heen. O, die kus brandde Ida op het voorhoofd. Wat hield mama veel van haar; als ze eens wist hoe slecht, hoe lafhartig ze was. Och neen, ze kon het toch eigenlijk niet zeggen. Maar zóó was 't toch ook niet om uit te houden. Ze woelde nog langen tijd in haar bedje rond en viel eindelijk in een onrustigen slaap.

Den volgenden morgen moest Ida het bed houden. Ze had de koorts. Haar wangen gloeiden, de oogen brandden haar in het hoofd en somwijlen liep haar een koude rilling over het lichaam. Een oogenblik sluimerde zij in, om dan weer met schrik te ontwaken. 't Werd erger: Ida begon te ijlen. Haar moeder zat den geheelen dag en den daarop volgenden nacht aan haar bedje en verzorgde haar onverpoosd, terwijl ze haar telkens met bezorgden blik gadesloeg. O, indien zij haar eens moest verliezen, hoe vreeslijk zou dit zijn. En mevrouw Hooge vouwde de handen en bad.

Hoor! daar ijde Ida weer; wat praatte het kind toch van Mimi en van Nelly en van een vaasje, alles door elkaâr? Opeens ging mevrouw Hooge een licht op. Kon het mogelijk zijn? Zou toch Nelly niet de schuldige zijn en zou Ida er van weten? Maar 't kind ijde, je kon er niets op aan.

In den loop van den volgenden dag werd Ida wat rustiger ; tegen den avond gaf mevrouw Hooge haar nog eens van haar drankje en daarop sliep zij twee volle uren, rustig en ongestoord. Toen opende zij de oogen, nu helder en klaar ; de koortsgloed was er uit geweken. Haar mama boog zich over haar heen :

»Voel je je wat beter, lieveling? Wil je niet wat gebruiken, een kopje thee en een paar beschuiten?«

»Ja maatje, heel graag.«

Mevrouw schelde en na een poosje bracht Aaltje het verlangde.

Ida nuttigde het blijkbaar met smaak, terwijl haar moeder ondertusschen nadacht hoe ze Ida, indien deze werkelijk van het gebroken vaasje afwist, het best tot bekentenis zou kunnen brengen.

Toen Ida haar laatste beschuitje had opgegeten, zag ze haar moeder eensklaps met vreemden, beschroomden blik aan en barstte toen in tranen uit.

Haar moeder sloeg de armen om haar hals en legde haar hoofdje tegen zich aan. »Mijn arme lieveling. Wat is er toch? . . . . Heb je iets op 't hart, zeg 't dan maar aan mama. Weet jij ook soms iets van het gebroken vaasje? . . . . Heeft Nelly 't niet gedaan, heb jij het soms gedaan?«

»Neen maatje, ik niet . . . . poes heeft 't gedaan . . . maar 't was toch mijn schuld.« En nu vertelde Ida eindelijk hoe 't gekomen was en ook hoeveel ze er onder had geleden, en hoe ze het al eerder zou hebben gezegd, als ze niet zoo bang was geweest dat haar moeder boos zou zijn.

Deze hield haar nog altijd in de armen, en drukte haar een kus op het voorhoofd.

»Neen, Ida,« zei ze, »boos ben ik niet, maar wel bedroefd, dat mijn Ida zoo iets kon doen.«

Toen barstte Ida opnieuw in tranen uit : »O mama, ik heb er zoo'n spijt van, wil u het mij vergeven?« En ze zag daarbij hare moeder zoo smeevend aan, dat deze de oogen vol tranen kreeg. Ze kuste Ida op de lippen en zei :

»Ja mijn lieveling, alles, alles is vergeven.« En Ida verborg haar gezichtje tegen moeders schouder en fluisterde :

»O mama, nu zal ik zeker wel gauw beter zijn ; en nu zal ik zeker ook weer kunnen bidden, want dat kon ik eerst niet.«

»Neen,« zei hare moeder, »dat kon je niet, dat wil ik wel gelooven . . . . De zonde maakt altijd scheiding tusschen God en ons . . . . je hebt gelogen en liegen is zonde. Zal Ida nu ook aan den Heer vertellen, dat zij er spijt van heeft en ook Hem om vergeving vragen?«

»Ja mammatje,« fluisterde Ida, »dat heb ik al gedaan.«

»Zoo, dan is het goed . . . . Maar kindje, nu hebben wij beiden nog wat goed te maken aan die arme Nelly. Zou je ook háár niet graag zeggen, dat het je spijt, dat zij door jou toedoen heeft moeten lijden?«

»O ja mama, dat zou ik wel graag willen!«

»Nu kind, dan is het 't best dat ik er zelf maar dadelijk heenga. Ga jij nu nog een poosje rusten, ik kom zoo spoedig mogelijk terug.« Mevrouw gaf Ida nog een kus en ging zich kleden om uit te gaan.

»Aaltje,« zei ze, toen ze beneden kwam, »ik ga even de deur uit ; wil je over een kwartiertje eens naar

Ida gaan zien, maar wil je zacht loopen? Misschien slaapt ze nog wat. Ze is gelukkig wat beter.«

»Jawel mevrouw,« zei Aaltje.

Na eenig zoeken vond mevrouw Hooge Nelly's woning. Toen zij deze binnentrad kreeg zij dadelijk een goeden indruk van de bewoners. Wel zag het er armelijk bij hen uit, maar er heerschte orde en alles was zindelijk, van den goed-geschrobdèn houten vloer af tot de heldere neteldoeksche gordijntjes toe, die voor de ramen hingen. Op den vloer zat een aanvallig klein meisje, zeker het jongste kind, waarvan dominee Dijkman gesproken had. Zij staakte voor een oogenblik haar spel, en zag mevrouw Hooge met groote, verwonderde oogen aan.

Bij het bed, waarin de zieke knaap lag, zat Nelly. Toen mevrouw Hooge binnentrad, stond' ze 'op, met hoogroode kleur. Maar mevrouw stak haar vriendelijk beide handen toe :

»Nelly, kind, het spijt mij erg, dat ik je verongelijkt heb. 't Is nu uitgekomen, dat je waarheid sprak, toen je zei dat je het vaasje niet gebroken hadt. De poes heeft het gedaan en Ida is er de schuld van. Ze heeft het mij verteld, en ze wil je gaarne vergiffenis vragen voor het verdriet, dat ze je heeft aangedaan door het zoo lang te verzwijgen. Ze is nu ziek, anders had ik haar meegebracht. En nu kom ik je vragen of je morgen weer bij mij terug wilt komen?«

Nelly wist niet recht wat ze zeggen zou. Ze was zoo blij, zoo erg blij, dat die zaak nu opgehelderd was, maar toch ook een weinig verlegen dat mevrouw zelf bij haar kwam om het haar te vertellen. »O, mevrouw,« zei ze, »ik ben erg blij, dat u mij nu

gelooft, en dat ik weer bij u terug mag komen. Is Ida erg ziek, mevrouw?»

»Ja, zij heeft erg de koorts gehad, maar gelukkig is ze nu veel beter en ik heb hoop dat zij spoedig geheel herstellen zal. En je broertje is ook ziek, zie ik?»

»Ja mevrouw, Jantje is heel erg geweest, een paar dagen geleden dachten we dat hij sterven ging; maar nu is hij toch een klein beetje beter.«

Antje, de kleine driejarige, was intusschen opgestaan en stond nu met haar handjes op Nelly's schoot te luisteren naar hetgeen er gesproken werd. Thans mengde zij zich ongevraagd in 't gesprek.

»Jantje moet eitjes hebben,« zei ze, »maar moeder kan ze niet koopen, moeder heeft geen geld.«

Nelly kleurde, maar mevrouw Hooge nam het kleine ding op haar schoot en kustte haar.

»En zou je graag willen, kleintje, dat Jantje eitjes kreeg en weêr beter werd?»

De kleine knikte en keek haar met vroolijke oogen aan:

»Ja, Jantje weer beter worden en met Antje spelen!«

Mevrouw Hooge ging nu spoedig heen, maar zij stopte van tevoren Nelly twee rijksdaalders in de hand.

»Nelly,« zei ze, »je bent nu door mijn toedoen een paar weken zonder verdienste geweest, ik wil je dat graag vergoeden.«

Nelly's eerste gedachte was, het geld niet aan te nemen; ze had er immers niet voor gewerkt. Maar mevrouw voorkwam haar:

»Neen kind, neem het gerust; 't is voor mij een

groot genoeg het je te geven ; dan kun je meteen voor je broertje wat eieren koopen.«

Overgelukkig bleef Nelly op de terugkomst van haar moeder wachten. 't Was haar alsof er een zware last van haar schouders was genomen. Zij dacht terug aan de laatste dagen, waarin het haar somtijds zoo moeilijk was gevallen om vroolijk te zijn, en waarin wel somtijds sombere en oproerige gedachten in haar waren opgekomen. Moeder had haar dikwijls moed ingesproken en haar vermaand om op den Heiland te zien, die ook onschuldig had geleden. Wat was Nelly's kleine beetje verdriet vergeleken bij zijn lijden? En dan had Nelly gevonden dat moeder gelijk had, en getracht weder goedsmoeds te zijn. Maar altijd weêr was dat nare gevoel van verongelijking bij haar boven gekomen. En nu, nu had de Heer alles zoo wel gemaakt. Nelly kon niet helpen, dat bij die gedachte de tranen haar in de oogen kwamen en langs haar wangen gleden.

Antje klom op Nelly's schoot.

»Nel,« zei ze. »Ga je huilen, heb je verdriet?«

Nelly omvatte haar lief klein zusje, met beide armen en kuste haar.

»Neen Antje, Nelly is juist erg blij.« Antje keek haar met verwonderde oogen aan. Dat begreep ze niet ; dat iemand blij was en dan ging huilen.

Maar daar was moeder met Henk.

Antje sprong van Nelly's schoot en hief haar kopje naar moeder op om een kus te ontvangen.

»Moeder,« zei ze. »Nel is zoo blij en toch heeft ze gehuild.«

Aan moeder werd nu spoedig dit groote raadsel

door Nelly opgelost, en het wonderlijkste was, dat moeder nu ook recht blij was en ook haar oogen vochtig voelde worden. »Nelly,« zei ze, »heb ik je niet gezegd dat, als wij slechts op den Heer vertrouwen, Hij alles ten goede leidt?«

Nelly ging nu spoedig uit om wat eieren voor Jantje te koopen en moeder trakteerde op karnemelkspap met stroop. Dat werd een recht goede avond voor het kleine gezin. Nadat moeder, als gewoonlijk, een hoofdstuk uit den Bijbel gelezen had, zongen ze allen met zachte stem :

Beveel gerust uw wegen,
 Al wat u 't harte deert,
 Der trouwe hoede en zegen
 Van Hem, die 't al regeert.
 Die wolken, lucht en winden
 Wijst spoor en loop en baan,
 Zal ook wel wegen vinden,
 Waarlangs uw voet kan gaan.

Den volgenden morgen begaf Nelly zich welgemoed naar de woning van mevrouw Hooge. Aaltje, die haar opendeed en reeds door mevrouw was ingelicht, ontving haar erg hartelijk :

»Kind,« zei ze, »ik ben blij dat je weer terug komt.«

Nu moest Nelly eerst even boven komen bij Ida, en deze vroeg nu ook aan Nelly vergeving voor het leed, dat ze haar had aangedaan.

Ida herstelde nu spoedig. Na een paar dagen mocht ze al eens opzitten en na een week ging ze, warmpjes ingestopt, weêr naar school. Haar moeder was innig

verheugd en dankte den Heer van ganscher harte voor Ida's herstel.

Nelly's broertje, Jantje, herstelde niet zoo spoedig. Hij mocht nog in langen tijd niet naar school, ofschoon hij wel een paar uren per dag mocht opzitten. Mevrouw Hooge was voor Nelly nu voortdurend zeer vriendelijk, en informeerde telkens naar 't zieke broertje.

Op zekeren dag ging zij Jantje nog eens opzoeken en nam Ida mee. Ida vond het een prettig bezoek. Ze had zoo'n schik in klein Antje, die dadelijk aan Ida haar twee poppen vertoonde; de eene was zeer klein en had nog maar één arm; de andere had een gebarsten kop en slechts twee vingers.

»Mama,« zei Ida toen ze naar huis terugkeerden, nadat ze eerst een poosje gezwegen had, »mama, over een week is het Kerstfeest.«

»Ja Ida, wat wou je daarmee zeggen?«

»Mama, die kleine Antje is zoo'n aardig kindje: zij heeft geen mooie pop, ik wou haar graag een van de mijne geven. Mag ik, mama?«

»Zeker Ida,« zei mama, »dat vind ik erg goed. Maar moet 't zieke Jantje dan ook niet wat hebben voor zijn kerstmis? Ik heb gemerkt dat hij veel van lezen houdt.«

»O ja mama, dan geef ik hem een paar van mijn mooie boeken met verhaaltjes. Maar dan moet Henk toch ook wat hebben en Nelly ook. O ja mama, dat zou prettig zijn en dan alles in een mandje pakken en Aaltje laten brengen.« Mevrouw Hooge glimlachte en vond Ida's plan heel aardig.

't Was Kerstavond. Buiten hing een dikke mist, die

de straatlantaarns op gloeiende spijkers deed gelijken, en het was vinnig koud. Maar in de kamer van de weduwe Bode was het lekker warm. Helder brandde de lamp en op de kachel stond de koffie gezellig te pruttelen. Aan de tafel zat Jantje te bladeren in een van de weinige boeken die hij bezat, en dat hij al haast van buiten kende. 't Ventje was nog niet geheel hersteld, maar zag er toch, dank zij de versterkende middelen die hij nu kreeg, al veel beter uit. Die versterkende middelen kwamen grootendeels van mevrouw Hooge vandaan. Als Nelly 's middags thuis kwam, bracht ze dikwijls een kannetje soep voor Jantje mee of wat eieren of een lekker stukje biefstuk.

En nu was het feestavond en Jantje wachtte ongeduldig op Nelly en Henk, die spoedig van de kerstfeestviering der Zondagsschool zouden thuis komen. Daar waren ze. Nelly ging nu wel niet meer op de Zondagsschool, maar zij had toch de kerstfeestviering nog eens mogen meemaken.

Henk bracht twee pakjes mee, een voor zichzelf en een voor Jantje. De pakjes bevatten voor ieder een warmen borstrok en een boekje. Jantje was overgelukkig, het meest met zijn boekje, nu had hij weer wat te lezen.

Nelly en Henk hadden ook veel te vertellen: hoe prachtig de kerstboom was en hoe mooi de dominee had gesproken en welk een mooi verhaal er verteld was, en Jantje luisterde aandachtig en hoopte maar, dat hij een volgend jaar heelemaal beter mocht zijn om er dan ook van te kunnen genieten.

Daar werd op de deur geklopt. Nelly gingt opendoen maar zag niemand. Denkende dat een of andere buur-

jongen uit een grapje had geklopt, wilde ze de deur weer sluiten, toen ze in het halfdonkere portaalje een tamelijk groote mand zag staan. Ze haalde hem naar binnen.

»O zie eens moeder, er is niemand, maar die mand stond voor de deur!« tegelijk lichtte zij het deksel op, Nieuwsgierig kwamen allen om haar heen staan. Bovenop lag een papier, waarop met groote letters geschreven stond: »Voor de familie Bode.« En nu kwam er eerst een pakje voor den dag, waarop stond: »Voor Antje Bode.« Verscheidene papieren moesten er worden losgewikkeld en nu kwam er een fraaie pop tevoorschijn met een mooie roode jurk en kousen en schoentjes aan en een aardig bont mutsje op. Antje klapte in de handjes van blijdschap en durfde ze bijna niet aanpakken, zoo prachtig vond zij haar. Toen kwam er een tweede pakje, waarop stond: »Voor Jantje«; dat bevatte drie dikke boeken met verhalen en mooie platen. Vervolgens kwam er voor Henk, die veel van teekenen hield, een mooie teekendoos, en voor Nelly een mooi schortje en een tekst in zilveren letters op zwarten grond. De tekst was: »Dengenen, die God liefhebben, moeten alle dingen medewerken ten goede«, en onder in de mand lag een groot krentenbrood en een bus met chocolade.

Wat waren allen verheugd! Moeder had tranen in de oogen en verheugde zich hartelijk met hare kinderen. Nelly had al spoedig begrepen van wie al die mooie geschenkjes kwamen. De pop voor Antje had het ver-raden, want die had ze wel eens in de handen van Ida gezien. Wat smaakten de chocolade en het krentenbrood lekker! Moeder las nog eens met haar kinderen

de heerlijke kerstgeschiedenis en dankte den Heer met bewogen stem voor den goeden feestavond, dien Hij hun had geschonken.

Nelly was het meest verheugd met haar tekst. Hé ja, dacht ze, wat is dat toch waar, dat de Heer alle dingen ten goede doet medewerken.

Wat had ze eerst een verdriet gehad om die nare geschiedenis met dat vaasje, en nu was ze juist daardoor nader met mevrouw Hooge in aanraking gekomen, en kreeg Jantje nu de versterkende middelen, die hij zoo noodig had, en daardoor hadden ze nu ook zoo'n erg prettigen avond gehad. Wat hield ze nu veel van haar mevrouw en van Ida. Ze zou haar morgenochtend hartelijk bedanken, hoor! En dien avond toen Nelly neerknielde en den Heer dankte voor al de genoten zegeningen en haar moeder en broertjes en zusjes aan Hem opdroeg, vroeg ze ook een zegen voor mevrouw Hooge en haar dochtertje.
